

»Det er vores opgave at skabe det økonomiske system, der følger Hamiltons principper og LaRouches Fire Love«

Det følgende er et udskrift af 1. del af 'Dialog med Manhattan-projektet' den 8. oktober, 2016, med Diane Sares åbningsindlæg om USA's første finansminister, Alexander Hamiltons økonomiske principper, i kombination med de nutidige, **LaRouches Fire Love**.

<http://schillerinstitut.dk/si/?p=1460>

Hele videoen, inkl. den efterfølgende diskussion, kan følges her:

<https://larouchepac.com/20161008/manhattan-town-hall-event-diane-sare-and-dennis-speed>

Introduktion ved Dennis Speed.

Dennis Speed: Jeg er Dennis Speed, og på vegne af LaRouche Politiske Aktions-Komité (LPAC) vil jeg gerne byde alle velkommen her i dag til Dialog med LaRouche, lørdag, den 8. oktober, 2016.

Jeg vil indlede med en erklæring, der vil fremstå som Lederartikel i vores internationale briefing i morgen, og som er autoriseret af Lyndon LaRouche. Den har overskriften, »Agenter for Historien«:

Den 1. december, 1998, udtalte José López Portillo, tidligere præsident for Republikken Mexico, »Det er nu nødvendigt for verden, at den lytter til de vise ord fra Lyndon LaRouche«.

Denne advarsel, denne formaning, lyder med større skarphed og presserende nødvendighed i dag, end da den blev udtalt.

I takt med, at begivenhederne udfolder sig, med advarsler fra mange sider og fra flere personer om et umiddelbart forestående finanskrak, er det af yderste vigtighed, at vi alle lytter til de »vise ord« fra Lyndon LaRouche. Det skal i sandhed siges, at ingen af de transatlantiske spillere i feltet, selv blandt de mere indsigtfulde, har fremlagt forslag, der indikerer, at de ved, hvad

det er, der må gøres. Deres intellekt opererer inden for et kassesystem, og deres løsninger er i heldigste fald blot brudstykker; i værste fald er de latterlige.

Det er vores mission at repræsentere den højeste standard og at kæmpe, ud fra et historisk standpunkt, samt som allierede og venner af Lyndon LaRouche, for LaRouches politik. Vi bør ikke være fortalere for, og kæmpe for, mindre end dette.

Under en diskussion med LPAC's Policy Committee (Komité for Politisk Strategi) og andre, den 7. oktober, sagde LaRouche det følgende:

Det eneste, I behøver at gøre, er at tage mine love, som jeg har fremlagt. Disse love, mine love, definerer nøjagtigt dét, der løser problemet, ved at skabe en standard, gennem hvilken kredit defineres. Dette blev udviklet af USA's finansminister (Alexander Hamilton). Det er den eneste måde, hvorpå det vil virke ...

Mine nationale love. Hvis love var det? Ikke mine. Det var mig, der fastlagde standarden for det, og de gjorde ikke meget ved det. Det eneste, I derfor behøver at gøre, er at satse på et internationalt program baseret på dette princip, det samme princip, og I må få nationernes befolkninger til at arbejde sammen for at forstå, hvilken form for handling, dette er. I skal bare læse (Hamiltons) skrifter om lov. Han skrev lovene. De står skrevet dér. Men det gør folk ikke. De taler om noget andet. Derfor forstår de ikke, hvad det er, der skaber historie, hvad det er, der får historien til at virke. Jeg gjorde det, at jeg faktisk skabte en mekanisme til at definere den måde, hvorpå det oprindelige system var blevet etableret. Af Hamilton. Det er alt, hvad I behøver at gøre ...

I taler om Hamiltons love, og I taler om mine love. Det er, hvad I taler om. Lad være med at skifte emne ... I må skabe en international aftale mellem nationer, mellem et betydeligt antal nationer, og som vil skabe et kreditsystem, et internationalt kreditsystem eller noget tilsvarende dette, og som vil håndtere dette problem. Det taler vi endnu ikke om. Vi må tale om det; vi må tale om Hamiltons arbejde. Vi må have Hamiltons navn med i det, og vi må have mit navn med i det. For det er den eneste måde, hvorpå vi kan få dette her gjort.

Få fat i nogle bøger om Hamiltons økonomi. Det står der alt sammen. Det eneste, jeg gjorde, var at opstille standarder for det, som er i overensstemmelse med det, Hamilton fremlagde. Folk må tage håndbøgerne, Hamiltons optegnelser; læs de ting, som Hamilton sætter som betingelser. Brug det. Gør det! Så kan man gå til forhandlingsbordet og sige, 'Nu kan vi skabe et kreditsystem'. Tag Hamilton, og tag det, jeg har gjort. Læg disse to ting sammen, og så indeholder dette arbejde tilstrækkelig information til nøjagtigt at definere, hvad det er, der må gøres. Det bliver blot ignoreret, fordi folk vil være dumme.

Faren ved blot at citere fra Lyndon LaRouche er, at det, der fremlægges, er et ensidigt argument, hvor LaRouche siger »det følgende«, og ofte responderer med-

lemmer ved at sige, »LaRouche siger sådan, men jeg vil gøre noget andet, for jeg ved bedre«. Noget, der er mere praktisk (pragmatisk), mere begrænset. Og en anden dagsorden sættes.

De ovennævnte citater af Lyndon LaRouche er ikke »hans« politik. De må være kursen for vores politik, for os alle. LPAC, EIR, Schiller Instituttet, Manhattanprojektet, og hvert eneste medlem. Vi repræsenterer lederskabet, under Lyns direktiver, i denne krise. Det, vi siger; det, vi gør, er afgørende, og vi må handle i overensstemmelse hermed. Vi er agenter for historien, ikke praktiske politikere.«

Jeg vil gerne hermed introducere Diane, der vil indlede diskussionen med et indlæg; herefter vil vi gå over til spørgsmål & svar:

Diane Sare: God eftermiddag. Jeg vil gerne specifikt tale om spørgsmålet om Hamilton, og også det, der står i det seneste nummer af *The Hamiltonian*, som I har foran jer – avisen er jo opkaldt efter Alexander Hamilton – på grund af, hvor vi står netop nu. Og dér, hvor vi står, er,

at, efter den første bail-out (statslige bankredning) i 2008, så har vi intet gjort for at adressere årsagerne til dette kollaps, og nogle mennesker vil fortælle jer, at vi har kurs mod »endnu et kollaps«. Det er faktisk ikke helt rigtigt, for det er simpelt hen det samme kollaps, som ikke blev adresseret

første gang. Eller, det blev adresseret; og den måde, hvorpå det blev adresseret, var, at Kongressen, under trusler fra daværende finansminister Hank Paulson, be myndigede de første \$700 milliard. Efter denne tid, ved jeg, at Neil Barofsky (en professor i økonomi, -red.) på et tidspunkt sagde, at det var \$27 billion; jeg forsøgte at holde trit med beløbet. Det er \$31 billion, men hvad betyder et par billion dollars her og der, når man først kommer til det, vi har gjort med disse bail-outs? Vi er nu klar til at springe ud i hele systemets totale implosion. Det er, hvad Barney Franks¹ politik for Dodd/Frankloven for bail-in (dvs. ekspropriering af visse typer af bankindsud, -red.), hvor systemet i en vis forstand kunne opløse sig selv i et forsøg på at dække alle de udestående derivat-forpligtelser, der er i en størrelsesorden, som er mange gange større end noget som helst, der findes i form af egenkapital eller likviditet; eller også vil Obamas controllers lykkes med at aflede alle menneskers op-

¹ Formand for Komiteen for Finansielle Tjenesteydelser i Repræsentanternes Hus, 2007-2011, (-red.).

mærksomhed ved at starte en atomkrig med Rusland, hvilket er den anden kurs, vi har retning mod. Men, dette kollaps er den bagved liggende drivkraft.

Mens jeg reflekterede over nogle af Hamiltons skrifter, gik det op for mig, at én af årsagerne til, at folk har vanskeligt ved dette, er den ekstreme hjernevask, der begyndte i 1960'erne; som blev foretaget af den såkaldte »miljøbevægelse«, der i virkeligheden går tilbage til Malthus.² Ideen om, at den menneskelige befolknings vækst er geometrisk, mens resursernes vækst er lineær; og derfor må vi have »grænser for vækst«, ellers kan man faktisk slet ikke have vækst. Det eneste, man kan have, er en bæredygtig – man kan angiveligt have en bæredygtig fremskrivning; hvilket der selvfølgelig ikke er noget som helst i naturen eller i universet, der fungerer på denne måde. Men, man hører det hele tiden – »bæredygtig udvikling«. Det er simpelthen helt vrøvl. Det har intet som helst at gøre med, hvordan universet fungerer.

Så jeg reflekterede altså over Hamiltons artikel, »Om varefremstilling«, og hr. LaRouche henviser specifikt til fire artikler af Hamilton: »Om varefremstilling«; »Om spørgsmålet om statskredit«; »Om Nationalbanken«; og da så Nationalbanken kom under angreb, og han var nødt til at forsvare Nationalbanken, skrev han en artikel med titlen, »Nationalbankens overensstemmelse med Forfatningen«. Disse artikler udgør kernen i Hamiltons evne til at se spørgsmålets sande natur, med hensyn til at skabe et økonomisk system for den nye republik, De forenede Stater. I artiklen »Om varefremstilling« er det ekstremt polemisk; og han havde tidligere skrevet artikler, fordi der var en stor kontrovers, eller også forsøgte folk at skabe en opsplittning, en modsætning, mellem varefremstilling på den ene side og landbrug på den anden. I har hørt talemåden, »Rigdom ligger i jorden – landbrug«. Det er ligesom Sydstaternes, briternes synspunkt; tænk over Konføderationen³, der totalt handler om plantager, og vi får bomuld og tobak. Rigdommen kommer fra jorden; det er en meget romantisk, antisocial måde at anskue tingene på. Hamilton fastslog den pointe, at, selvfølgelig kan vi ikke undvære landbrug, vi vil jo gerne have noget at spise og noget tøj at tage på.

Men, hvis man imidlertid har en økonomi, der består af en kombination af varefremstilling og landbrug, vil der, som et resultat af arbejdet med varefremstilling, uvægerligt ske det, at man gør opdagelser, hvorved landbrugsmetoderne transformeres. Der sker det, at det ikke er sandt, at resurser øges lineært (matematisk); men at, som et resultat af opdagelser af videnskabelige princip-

per, også resurserne øges ikke-lineært (geometrisk). Abraham Lincoln holdt en meget berømt tale om dette på en landbrugsmesse – jeg har glemt, hvor det var. Hvorom alting er, så understreger han pointen med, hvor meget majs, der produceres på et givent landområde; og det, han beskriver, er, at med metoder som gødskning, kunstig vanding og moderne afgrødeskifte osv., kan man bogstavelig talt få en mangedobling af den fødevaremængde, som produceres på et givent område. Så hele den aksiomatiske struktur i denne form for tænkning er altså forkert; det er et falskneri. Hvis man tænker på nutiden, hvis vi ikke fuldstændigt havde bortmejslet landbrug og varefremstilling fra vores økonomi, så er den teknologi, der er til rådighed, virkelig fremragende. Nu har man traktorer, hvis gødningsspreder kan forbindes til en satellit, der har udført spektroskopi af Jorden; så kan traktoren få information om, hvor, der mangler kvælstof (N); hvor der mangler mere dit eller dat. Når man tilfører gødning, tilfører man forskellige mængder, baseret på, hvad jorden har brug for. Det er simpelt hen ekstremt avanceret; potentialet, og hvor meget større, vores fødevareforsyning kunne blive, baseret på denne videnskabelige kombination.

En anden ting, som Hamilton beskrev i sin artikel om varefremstilling, er, at han sagde, hvis man investerer i varefremstilling, sker der det, at man skaber et behov for en diversificeret arbejdsstyrke – i takt med, at man udvikler maskiner, der kan erstatte menneskers fysiske arbejde; for mennesker bør i virkeligheden ikke være fysisk arbejdskraft. Der er masser af dyr, der er langt stærkere end vi er. Vi har allerede opdaget, at det er langt mere effektivt at have en bil end at have heste: eller at have en traktor i stedet for trækokser. Med andre ord, så bør vi virkelig være ude over stadiet for fysisk ikke-specialiseret arbejdskraft. Der kan være visse ting, man må gøre; men hvorfor kan disse ting ikke være inden for området af kunst og kunsthåndværk, kunstneriskhed? Ting, man ønsker at skabe, som er smukke, hvor man anvender et vist æstetisk princip.

Så der sker det, at man opfinder teknologi, der sætter mennesket frit fra dette fysiske arbejde, og man behøver mennesker, der er mere og mere specialiserede, og som kan håndtere særlige aspekter i varefremstillingsprocessen. Hamilton siger, at denne form for specialisering skaber de omstændigheder, hvor man kan have en sådan fremragende diversitet i arbejdsstyrken. Men andre ord, så har man brug for de forskellige talenter hos alle medlemmer af befolkningen. Og, at man har brug for immigranter; man har brug for flere mennesker til at nære ens økonomi, der er baseret på denne forpligtelse til videnskabeligt fremskridt.

Jeg finder hele denne idé meget spændende, og det er meget modsat det, man har lært os alle sammen. Og ganske rigtigt; jeg talte om dette i telefon i går med en person, og han sagde, »Jeg ved alt om det dér. Jeg er værktøjsmager. I gamle dage, hver gang, jeg designede en ny maskine, ville 30 mennesker stå uden arbejde«. Jeg sagde, »Vi vil gerne have, at de så arbejder inden for et andet område«. En anden ting er, at pointen med at kon-

² Thomas Robert Malthus (1766 – 1834), britisk demograf og økonom, bedst kendt for sin teori om, at befolkningen altid vil vokse stærkere end fødevareforsyningen!

³ Sydstaterne, almindeligvis benævnt Konføderationen, bestående af separatistiske amerikanske stater fra 1861 til 1865. Opr. dannet af syv slavestater i det sydlige USA, hvis økonomi var afhængig af landbrug, især bomuld, og af et system med slaveplantager, der var afhængige af afroamerikanske slaver.

struere maskinen er, at man så kan producere det, man producerer, til ti gange så mange mennesker. Med andre ord, så giver hvert af disse spring mulighed for at få en vis vækstfunktion.

Tænk over det, vi har accepteret i dag. Vi siger, at der ikke er nogen vækst. Der er for mange mennesker; der er for få ressourcer. Hvis man accepterer dette som sit aksiom, at man ikke vil have vækst, at man ikke vil have en voksende befolkning, at man ikke vil forbruge mere energi, f.eks., eller forbruge, hvad så siden det er for et råmateriale, der er fokus på lige nu; så vil man selvfølgelig se på det her og sige, det er jo indlysende; hvis vi får kernekraft i stedet for at afbrænde træ, så bliver alle de mennesker derude, der fælder træer, arbejdsløse. Men det er måske ikke den rigtige måde at tænke på det.

Jeg mener, at LaRouches understregning af spørgsmålet om Alexander Hamilton og hans arbejde, og LaRouches Fire Love – for forpligtelsen til varemestilling handler jo ikke om varemestilling som sådan; det handler om videnskab som drivkraft for fremskridt. Det drejer sig om spørgsmålet, om vi kommer frem til en økonomi, baseret på fusionskraft? Og når vi først har udviklet termonuklear fusion, går vi så videre frem til plasma, til stof/antistof? Og hvilket potentiale åbner det op for?

Det drejer sig også om spørgsmålet om noget, som min kollega i Komiteen, Kesha Rogers, på det seneste har taget op; nemlig rumprogrammet. Arbejdet af rumforskningspioneren Krafft Ehrlicke, der var fast besluttet på, at Jorden kun er menneskets biologiske center; men at mennesket bør være i stand til at transportere sig selv til, og bebo store områder af, galaksen, som vi ikke engang kender endnu.

Så for at kunne løse den krise, vi står overfor, og hvis folk skal kunne forstå, hvorfor Glass-Steagall er så preserende nødvendig; for I indser vel, hvis vi genindfører Glass-Steagall, så håber jeg, folk ved, hvad der vil ske.

Der vil ske det, at markederne vil krakke; derivaterne vil blive udslettet. Med andre ord, så vil denne bunke af fiktive penge, der ikke repræsenterer andet, end at milliarder af mennesker stødes ud i elendighed og vil blive udslettet af Jordens overflade. Men det, som Glass-Steagall også betyder, er, at den kommercielle banksektor, hvilket vil sige opsparing og udlån og meget gennemskuelig aktivitet, vil forblive intakt. Men dette løser i sig selv ikke noget. Bare fordi vi har et banksystem, så betyder det ikke, at vi avler tilstrækkelig med føde til vores befolkning, eller at vi producerer tilstrækkelig energi til vores befolkning.

Så spørgsmålet bliver derfor, hvad er formålet med en økonomi? Hvad er formålet med kredit? Det er, hvad Alexander Hamilton så klart forstod med sin grundlæggelse af nationen; og det er, hvad Lyndon LaRouche har udviklet flere trin opad, men som er grundlaget for hans system med fysisk økonomi. Målestokken for en succesrig fysisk økonomi er noget, der hedder »den relative, potentielle befolkningstæthed«, hvilket vil sige, hvor mange mennesker, der kan opretholde livet på en given kvadratkilometer, kvadrat-mile, af et landområde. Som at skabe de omstændigheder, hvor flere mennesker kan leve på et mindre område, men med en højere levestandard, med et længere liv, med en bedre uddannelse, med frihed for sygdomme; og at fremtidige generationer kan vide, at de vil leve langt bedre, end de tidligere generationer gjorde. Dét er formålet med økonomisk videnskab; og det er dette, som vi må formidle til befolkningen, i særdeleshed i Manhattan. Det er dette, der bør være kernen i *The Hamiltonian*, og udgivelsen af avisen og de fremtidige numre, og af mødet her.

Det er dette spørgsmål – og Dennis læste netop op for jer, hvad LaRouche havde at sige den anden dag, meget udtrykkeligt – og dette er, hvad jeg gerne ville lægge frem til diskussion her i dag.